

Sygn. akt VI Ka 171/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpelska
Sędziowie:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.) SSO Irena Linkiewicz
Protokolant	st. sekr. sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mirosławy Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2014r.,

sprawy P. G. (1), M. D. (1)

oskarżonych z art. 279 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego P. G. (1) i obrońcę oskarżonego M. D. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 1083/12

I. Na podst. art. 435 kpk i art. 437 kpk zmienia zaskarżony wyrok:

a) w pkt. **I** w ten sposób, iż eliminuje ustalenie iż P. G. (1) przestępstw przypisanych mu dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1kk i uznaje oskarżonego za winnego popełnienia:

- odnośnie przestępstwa z 29.10.2012r. popełnionego na szkodę B. i H. L. (1), przy przyjęciu, że sprawcy spowodowali straty o łącznej wartości 4.173zł na szkodę ww pokrzywdzonych, przestępstwa kwalifikowanego z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk i za to na podst. art. 279§1kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 2(dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

- odnośnie przestępstwa popełnionego w okresie od 15.10.2012r. do 31.10.2012r. na szkodę J. R. (1), przy ustaleniu, że oskarżony i D. G. (1) przed kradzieżą mienia nie wybili uprzednio szyby i nie otworzyli okna w budynku mieszkalnym, lecz dostali się do wnętrza domu bez dokonania uprzedniego włamania, przestępstwa kwalifikowanego z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk i za to na podst. art. 278§1kk skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85kk i art. 86§1kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone za ww przestępstwa i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 3(trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

b) w pkt. **II** w ten sposób, iż eliminuje ustalenie iż D. G. (1) przestępstw przypisanych mu dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1kk i uznaje oskarżonego za winnego popełnienia:

- odnośnie przestępstwa z 29.10.2012r. popełnionego na szkodę B. i H. L. (1), przy przyjęciu, że sprawcy spowodowali straty o łącznej wartości 4.173zł na szkodę ww pokrzywdzonych, przestępstwa kwalifikowanego z art. 279§1kk i za to na podst. art. 279§1kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

- odnośnie przestępstwa popełnionego w okresie od 15.10.2012r. do 31.10.2012r. na szkodę J. R. (1), przy ustaleniu, że oskarżony i P. G. (1) przed kradzieżą mienia nie wybili uprzednio szyby i nie otworzyli okna w budynku mieszkalnym, lecz dostali się do wnętrza domu bez dokonania uprzedniego włamania, przestępstwa kwalifikowanego z art. 278§1kk i za to na podst. art. 278§1kk skazuje go na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85kk i art. 86§1kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone za ww przestępstwa i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 1(jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

c) w pkt. **III** w ten sposób, iż warunkowe zawieszenie dotyczy wykonania wobec oskarżonego D. G. (1) kary łącznej 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

d) w pkt. **IV** w ten sposób, że przyjmuje, iż A. W. (1) pomagał w zbyciu sztucznej biżuterii o wartości 21zł i czyn ten kwalifikując jako wykroczenie z art. 122§1kw i za to na podst. art. 122§1kw i art. 24§1 i 3kw wymierza mu karę 100 (stu) zł grzywny,

e) w pkt. **VI** i **VII** w ten sposób, że przyjmuje, iż M. D. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt. VI wyroku tj. wykroczenia z art. 122§1kw i że w ramach czynu przypisanego mu w pkt. VII wyroku pomagał w zbyciu sztucznej biżuterii pochodzącej z kradzieży z włamaniem o wartości 21zł czym dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 122§1kw i za to, przy zast. art. 9§2kw, na podst. art. 122§1kw w zw. z art. 24§1 i 3kw wymierza mu łącznie karę 450 (czterystu pięćdziesięciu) zł grzywny,

II. uchyla zawarte w pkt. **V** i **VIII** zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia dot. warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zasądza na rzecz oskarżycieli posiłkowych B. i H. L. (1) od oskarżonego P. G. (1) 400zł i M. D. (1) 104zł (łącznie kwotę 504zł) tytułem udziału pełnomocnika tych oskarżycieli w postępowaniu przed sądem II instancji,

V. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt VI Ka 171/14

UZASADNIENIE

P. G. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od dnia 29 października 2012 roku do dnia 05 listopada 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, po uprzednim wybiciu szyby i otwarciu okna w pomieszczeniu kotłowni, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mierna w postaci różnego rodzaju sprzętu elektronicznego, biżuterii złotej, srebrnej i sztucznej oraz pieniędzy w bilonie w kwocie 12 zł, powodując straty o łącznej wartości 5.920 zł, na szkodę B. i H. L. (1), przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne ,tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

II. w okresie od dnia 15 października 2012 roku do dnia 31 października 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, po uprzednim wybiciu szyby i otworzeniu okna w budynku mieszkalnym, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci monitora marki I. wartości 400 zł oraz odkurzacza marki A. wartości 100 zł, powodując straty o łącznej wartości 500 zł, na szkodę J. R. (1), przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne, tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

D. G. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od dnia 29 października 2012 roku do dnia 05 listopada 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, po uprzednim wybiciu szyby i otworzeniu okna w pomieszczeniu kotłowni, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci różnego rodzaju sprzętu elektronicznego, biżuterii złotej, srebrnej i sztucznej oraz pieniędzy w bilonie w kwocie 12 zł, powodując straty o łącznej wartości 5.920 zł, na szkodę B. i H. L. (1), ,tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

II. w okresie od dnia 15 października 2012 roku do dnia 31 października 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, po uprzednim wybiciu szyby i otworzeniu okna w budynku mieszkalnym, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci monitora marki I. wartości 400 zł oraz odkurzacza marki A. wartości 100 zł, powodując straty o łącznej wartości 500 zł, na szkodę J. R. (1), , tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

A. W. (1) został oskarżony o to, że :

w dniu 12 listopada 2012 roku w O., woj. (...), na ul. (...), pomagał D. G. (1) w zbyciu przedmiotów pochodzących z przestępstwa w postaci różnego rodzaju biżuterii wartości 910 zł, w ten sposób, że próbował sprzedać ją w Zakładzie (...), wiedząc o tym, że mienie to zostało uzyskane za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem do domu w miejscowości S. przy ul. (...) na szkodę B. i H. L. (1),tj. o czyn z art. 291 § 1 kk,

M. D. (1) został oskarżony o to, że :

w listopadzie 2012 roku w O., woj. (...), na ul. (...) nabył za kwotę 100 zł aparat fotograficzny marki O. o wartości 400 zł, wiedząc o tym, że mienie to zostało uzyskane za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem do domu w miejscowości S. przy ul. (...) na szkodę B. i H. L. (1), a nadto w tym samym czasie pomagał D. G. (1) w ukrywaniu przedmiotów pochodzących z opisanego wyżej przestępstwa w postaci aparatu fotograficznego marki H. oraz biżuterii w ten sposób, że przechowywał je w swoim samochodzie marki B. tj. o czyn z art. 291§1kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie, z dnia 8 kwietnia 2014r., w sprawie II K 1083/12 :

I. oskarżonego P. G. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie I przestępstwa uznano za winnego tego, że w okresie od dnia 29 października 2012 roku do dnia 05 listopada 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1), po uprzednim wybiciu szyby i otworzeniu okna w pomieszczeniu kotłowni, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci telewizora marki (...) o wartości 1999 zł, kina domowego marki (...) o wartości 1090 zł, notebooka marki N. o wartości 800 zł wraz ze skórzaną torbą o wartości 100 zł, aparatu fotograficznego cyfrowego marki H. z pokrowcem o wartości 250 zł, aparatu fotograficznego cyfrowego marki O. o wartości 180 zł, radiomagnetofonu marki P. o wartości 300 zł, anteny radiowej o wartości 50 zł, biżuterii złotej, srebrnej i sztucznej o łącznej wartości 910 zł oraz pieniędzy w bilonie w kwocie 12 zł, powodując straty o łącznej wartości 5.691 zł, na szkodę B. i H. L. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie II K 546/10 z dnia 07.12.2010r. m.in za przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą tym wyrokiem karą łączną w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od 03 stycznia 2011 r. do 03 stycznia 2012 r., tj. przestępstwa kwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a nadto w ramach zarzucanego mu w punkcie II przestępstwa uznano za winnego tego, że w okresie od dnia 15 października 2012 roku

do dnia 31 października 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z D. G. (1), po uprzednim wybiciu szyby i otworzeniu okna w budynku mieszkalnym, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci monitora marki I. wartości 400 zł oraz odkurzacza marki A. wartości 100 zł, powodując straty o łącznej wartości 500 zł, na szkodę J. R. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostródzie w sprawie II K 546/10 z dnia 07.12.2010r. m.in za przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą tym wyrokiem karą łączną w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od 03 stycznia 2011 r. do 03 stycznia 2012 r., tj. przestępstwa kwalifikowanego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i przy ustaleniu, że oskarżony P. G. (1) przestępstw tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, II. oskarżonego D. G. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie I przestępstwa uznano za winnego tego, że w okresie od dnia 29 października 2012 roku do dnia 05 listopada 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu P. G. (1), po uprzednim wybiciu szyby i otworzeniu okna w pomieszczeniu kotłowni, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci telewizora marki LG o wartości 1999 zł, kina domowego marki LG o wartości 1090 zł, notebooka marki N. o wartości 800 zł wraz ze skórzaną torbą o wartości 100 zł, aparatu fotograficznego cyfrowego marki H. z pokrowcem o wartości 250 zł, aparatu fotograficznego cyfrowego marki O. o wartości 180 zł, radiomagnetofonu marki P. o wartości 300 zł, anteny radiowej o wartości 50 zł, biżuterii złotej, srebrnej i sztucznej o łącznej wartości 910 zł oraz pieniędzy w bilonie w kwocie 12 zł, powodując straty o łącznej wartości 5.691 zł, na szkodę B. i H. L. (1), tj. przestępstwa kwalifikowanego z art. 279 § 1 kk, a nadto w ramach zarzucanego mu w punkcie II przestępstwa uznano za winnego tego, że w okresie od dnia 15 października 2012 roku do dnia 31 października 2012 roku w miejscowości S. przy ul. (...) gm. O., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z P. G. (1), po uprzednim wybiciu szyby i otworzeniu okna w budynku mieszkalnym, dostał się do wnętrza domu skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci monitora marki I. wartości 400 zł oraz odkurzacza marki A. wartości 100 zł, powodując straty o łącznej wartości 500 zł, na szkodę J. R. (1), tj. przestępstwa kwalifikowanego z art. 279 § 1 kk i przy ustaleniu, że oskarżony D. G. (1) przestępstw tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego D. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora.

IV. Oskarżonego A. W. (1) uznano za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa kwalifikowanego z art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

V. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. W. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby.

VI. Oskarżonego M. D. (1) w ramach zarzucanego mu przestępstwa uznano za winnego tego, że na początku listopada 2012 roku w O., woj. (...), na ul. (...) nabył od D. G. (1) za kwotę 100 zł aparat fotograficzny marki O. o wartości 180 zł, przy czym na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą kradzieży, tj. wykroczenia kwalifikowanego z art. 122 § 2 kw i za to na podstawie art. 122 § 2 kw wymierzono mu karę 400 zł grzywny.

VII. Oskarżonego M. D. (1) w ramach zarzucanego mu przestępstwa uznano za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2012 roku w O., woj. (...) pomagał D. G. (1) i A. W. (1) w zbyciu przedmiotów pochodzących z przestępstwa w postaci różnego rodzaju biżuterii o wartości 910 zł w ten sposób, że na prośbę D. G. (1) podwiózł A. W. (1) do zakładu złotniczego w celu sprzedaży tej biżuterii, wiedząc o tym, że mienie to zostało uzyskane za pomocą czynu zabronionego tj. przestępstwa kwalifikowanego z art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. D. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora.

Ponadto zasądzono od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżycieli posiłkowych 2.100 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika i zwolniono oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego M. D. (1) i oskarżony P. G. (1).

Obrońca oskarżonego M. D. (1) zaskarżył wyrok w części dot. w/w oskarżonego, na korzyść M. D., i zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, rzutujący na treść orzeczenia polegający na wadliwym uznaniu, iż M. D. (1) pomagał D. G. i A. W. w zbyciu przedmiotów, wiedząc, że pochodzą one z przestępstwa, choć precyzyjna analiza dowodów jednoznacznie wskazuje, iż D. G. poprosił M. D. o podwiezienia pod Komendę Powiatową Policji w O. celem odebrania rzeczy zabezpieczonych w samochodzie D. G., kolejno natomiast poprosił o podwiezienie do złotnika, co w samo w sobie nie mogło wzbudzić u M. D. podejrzeń o pochodzeniu przedmiotów z czynu zabronionego. Ustalenie zatem, iż oskarżony D. obejmował swoim zamiarem pomoc w zbyciu przedmiotów pochodzących z przestępstwa czyni zupełnie dowolnym;

2. błąd w ustaleniach faktycznych rzutujący na treść wyroku, polegający na niezasadnym uznaniu, że całokształt okoliczności zakupu przez oskarżonego aparatu fotograficznego od D. G. winien wzbudzić u niego uzasadnione wątpliwości co do legalności oferowanego do sprzedaży przedmiotu, choć cena za ów aparat nie była atrakcyjna, aparat miał kompletne oprzyrządowanie, a dostępność na rynku tego typu przedmiotów jest bardzo szeroka, co w istocie przemawia za uznaniem ustaleń Sądu a quo w tym względzie za dowolne;

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego M. D. (1) w kontekście stanu jego świadomości odnośnie legalności bądź nie tak aparatu fotograficznego, jak i innych przedmiotów przewożonych w jego aucie na prośbę D. G., choć fakt odbioru przedmiotów z miejscowej Komendy Policji z całą pewnością utwierdzał M. D. w przekonaniu pochodzą one z legalnego źródła, co powinno przekładać się na uznanie wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne;

ponadto z ostrożności obrończej zarzucił:

4. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na orzeczenia, polegający na dowolnym uznaniu, iż okoliczności podmiotowo-przedmiotowe czynu opisanego w pkt. VII wyroku pozwalają na ustalenie, że ów czyn wypełnia znamiona typu podstawowego, choć całokształt okoliczności powinien prowadzić do uznania, iż ów czyn wypełnia znamiona wypadku mniejszej wagi opisanego w art. 291 § 2 kk, a stopień winy i społeczna szkodliwość jego popełnienia nie są znaczne co pozwalało na rozważenie warunkowego umorzenia postępowania względem oskarżonego M. D..

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. D., ewentualnie o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania, lub o zmianę przedmiotowego orzeczenia i uznanie, iż zachowanie oskarżonego opisane w pkt. VII wyroku wypełnia znamiona przestępstwa z art. 291§2kk i warunkowe umorzenie postępowania względem M. D..

Oskarżony P. G. (1) zaskarżył wyrok na swoją korzyść, w części dot. jego osoby, w zakresie zarzutu z pkt. I- w zakresie kary, w zakresie czynu z zarzutu z pkt. II- w całości i przedmiotowemu orzeczeniu w tym zakresie zarzucił:

a) w zakresie zarzutu I- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez nie przeprowadzenie przez Sąd I instancji istotnego dowodu tj. dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy, na okoliczność wyceny wartości przedmiotów zabranych z domu pokrzywdzonych L., albowiem w realiach niniejszej sprawy istniały podstawy do przyjęcia, iż przedmiotowe zdarzenie uznać należało za wypadek mniejszej wagi zgodnie z art. 283 kk i tym samym wymierzyć oskarżonemu łagodniejszą karę, gdyż pokrzywdzeni wybaczyli sprawcy fakt popełnienia przestępstwa, zrezygnowali z jakichkolwiek żądań odszkodowawczych wobec niego, tym samym ważkim z punktu

widzenia społecznej szkodliwości popełnionego czynu było ustalenie wartości wspomnianego mienia, czego Sąd I instancji nie uczynił przyjmując szacunkową wartość przedmiotów podaną przez pokrzywdzonych;

b) w zakresie zarzutu II:

1. naruszenie przepisów postępowania, polegające na selektywnym i dowolnym ocenieniu zebranych dowodów w sprawie i z tej przyczyny uznaniu, że oskarżony P. G. (1) dokonał kradzieży rzeczy ruchomych z domu J. R. na skutek uprzedniego wybicia szyby w oknie dzięki czemu dostał się do wnętrza przedmiotowej nieruchomości, podczas gdy całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosków przeciwnych;

2. naruszenie przepisów postępowania poprzez nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności przedmiotowej sprawy niezbędnych dla jej rozstrzygnięcia, w postaci braku wyjaśnienia przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, na jakiej podstawie Sąd przyjął, iż czas popełnienia zarzucanej mi kradzieży z domu J. R. to okres od 15 października aż do 31 października 2012 r., gdy sama pokrzywdzona w trakcie swych zeznań wskazała, iż bywała w domu raz lub dwa razy w tygodniu; a także braku pełnego wyjaśnienia stanowiska Sądu Rejonowego w uzasadnieniu, który z dowodów przeprowadzonych przez Sąd bezsprzecznie wskazywał iż kradzieży do domu J. R. dokonał P. G. i D. G., wybijając uprzednio szybę;

3. obrazę przepisów postępowania, polegającą na całkowicie dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego oraz oparciu orzeczenia wyłącznie na wątpliwych dowodach i okolicznościach obciążających, poprzez czynienie przez Sąd I instancji niekorzystnych dla P. G. domniemań - co było wynikiem niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy - a w rezultacie doprowadziło do oparcia wyroku jedynie na nieuprawnionych hipotezach i wątpliwych założeniach tegoż Sądu, choćby w zakresie ustalenia, że doszło do włamania do domu Państwa R. i tym samym zaniechanie ustalenia wartości skradzionych przedmiotów z domu Państwa R., co ma przełożenie na kwalifikację prawną czynu;

4. błąd w ustaleniach faktycznych, rzutujący na treść orzeczenia poprzez nie obdarzenie walorem wiarygodności przez Sąd I Instancji, złożonych przez oskarżonego P. G. jak i oskarżonego D. G., zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i postępowania sądowego, wyjaśnień odnośnie sposobu dokonania kradzieży z domu pokrzywdzonej J. R., gdy wyjaśnienia te są spójne, korelują ze sobą, jak i z zebrany materiał dowodowy, a w szczególności brak jest dowodów, które wykluczałyby wersję oskarżonego P. G., odnośnie okoliczności wejścia do domu J. R., winny więc zostać one i w tej części uznane za prawdziwe.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony P. G. wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Ostródzie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesienie apelacji przez obrońcę M. D. i oskarżonego P. G., po uzupełnieniu materiału dowodowego o opinię biegłego rzeczoznawcy H. B., musiało doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy zaznaczyć, że mimo kwestionowania w środku zaskarżenia wniesionym przez P. G. i wyceny wartości przedmiotów utraconych przez małż. L. i wyceny rzeczy utraconych przez J. R., to zachodziły jedynie podstawy do uzyskania dodatkowej opinii biegłego rzeczoznawcy w zakresie wyceny mienia utraconego przez B. i H. L. (1). Bowiem tylko ci ostatni pokrzywdzeni dopuszczali w swoich zeznaniach by wartość utraconego mienia była inna niż wynikająca z ich wstępnej wyceny, podkreślali, że szczególnie utracona biżuteria mogła być niższej wartości niż podana w zeznaniach, że miała dla nich wartość sentymentalną, że kupowali utracone rzeczy w dłuższym okresie czasu, „przez całe życie” (co pozwala na wyciągnięcie wniosku, że cena zakupu sprzed kilku lat była inna niż w czasie czynu) . Ponadto nie kwestionowali niższej wyceny na 180 zł (niż wynikającej z ich relacji wartości 400zł) aparatu fotograficznego O. tj. jednego składnika utraconego mienia, która to wycena wynikała z opinii biegłego rzeczoznawcy uzyskanej jeszcze w postępowaniu przed sądem I instancji. Taka treści zeznań tych pokrzywdzonych, oraz to, iż zaaprobowali niższą

wartość aparatu O. ustaloną przez biegłego, spowodowało uzupełnienie materiału dowodowego przez sąd odwoławczy o dodatkową opinię biegłego rzeczoznawcy dot. wyceny całego mienia utraconego przez małż. L..

Natomiast pokrzywdzona J. R. (1) konsekwentnie wskazywała, że utraciła monitor do komputera i odkurzacz o łącznej wartości 500zł, że monitor kupiła rok przed kradzieżą za 600zł, że i monitor i odkurzacz nie były starymi urządzeniami (a więc ich wartość od chwili zakupu nie uległa drastycznej obniżce jak w przypadku rzeczy użytkowanych od lat), bo dość często wymieniała taki sprzęt. Stąd w świetle konsekwentnych zeznań J. R., która też wskazała racjonalnie powody dla których wyceniła utracony monitor na kwotę 400zł, a odkurzacz na 100zł, a także mając na względzie doświadczenie życiowe przemawiające za przyjęciem jako wiarygodnej takiej właśnie wyceny tych przedmiotów, to brak było podstaw do wywoływania opinii biegłego dla dokonania korekty wyceny rzeczy podanej przez pokrzywdzoną J. R.. Samo więc stwierdzenie, że oskarżony kwestionuje wycenę rzeczy skradzionych z domu J. R., w sytuacji, gdy nie wskazywał on w apelacji powodów, dla których relacja pokrzywdzonej w tym zakresie miałyby wzbudzać wątpliwości, a nadto gdy z akt sprawy i doświadczenia życiowego nie wynikały zastrzeżenia co do prawidłowości wyceny wartości tych rzecz podanych przez ta pokrzywdzoną, to nie mogło doprowadzić do wywołania opinii biegłego rzeczoznawcy w tym zakresie.

Jak już wyżej wskazano, to sąd odwoławczy uzupełnił przewód sądowy i przeprowadził dowód z opinii biegłego H. B.. Biegły ten w swojej opinii wycenił przedmioty utracone przez mał. L. w wyniku przestępstwa opisanego w pkt. I zarzutów stawianych P. G. i D. G., przy czym posiłkował się szczegółowymi zeznaniami pokrzywdzonych zawierającymi opis poszczególnych utraconych rzeczy (przy podaniu wielkości sprzętu RTV, marek i modeli producentów, numerów seryjnych, metalu z którego wyrobiono biżuterię, przy wskazaniu opisu kamieni zastosowanych w biżuterii itp.), zdjęciami tych rzeczy z płyty CD, a także szeroko zbadał rynek biżuterii złotej, srebrnej i sztucznej, zapoznał się z wartościami średnimi cen przedmiotów w 2012r., uwzględnił też ich stopień zużycia, współczynnik nowoczesności i wieku, współczynnik rynkowy. W oparciu o te dane wyliczył, że wartość rynkowa mienia utraconego przez małż. L. wynosi 4.173zł. Ponadto dokonał zleconej mu przez sąd wyceny biżuterii opisananej w pkt.9 na k. 67 akt podając kwotę 21zł. Opinia ta, jaka szczegółowa, jasna, pełna, właściwie umotywowana i oparta na wielu kryteriach, w tym badaniach rynku biżuterii i ustalonych wycenach przedmiotów z 2012r., w ocenie sądu odwoławczego zasługuje w pełni na wiarygodność. Opinia ta została dostarczona stronom i nie była przez nie kwestionowana. Takie zaś wnioski końcowe z opinii tego biegłego, w powiązaniu z oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd II instancji, m.in. w wyniku uwzględnienia części zarzutów z apelacji P. G., musiały doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Należy tu też zaznaczyć, że z uwagi na treść art. 435 kpk, to uwzględniając część zarzutów z apelacji, należało zmienić (na korzyść) nie tylko wyrok odnośnie czynów przypisanych oskarżonym skarżącym wyrok z dnia 8.04.2014r., ale i wyrok na rzecz współoskarżonych którzy nie wnieśli środków odwoławczych.

Przede wszystkim, uwzględniając wnioski powyższej opinii, należało dokonać zmiany w opisie czynu przypisanego P. G. i D. G. odnośnie przestępstwa z 29.10.2012r. popełnionego na szkodę B. i H. L. (1), poprzez ustalenie, że sprawcy spowodowali straty o łącznej wartości 4.173 zł na szkodę ww pokrzywdzonych. W tym miejscu należy jednak zaznaczyć, że nadal wysoka szkoda związana z włamaniem do domu B. i H. L., mimo, iż biegły obniżył jej łączną wartość w stosunku do pierwotnie wskazanej przez pokrzywdzonych, to nie mogła doprowadzić do postulowanej przez oskarżonego P. G. zmiany kwalifikacji czynu na wypadek mniejszej wagi.

Uwzględnieniu podlegał też zarzut z apelacji P. G. dot. niewłaściwej oceny czynu popełnionego na szkodę J. R.. O ile z wyżej wskazanych przyczyn nie było podstaw do kwestionowania wartości mienia skradzionego na szkodę tejże pokrzywdzonej, to z pewnością kompleksowa ocena materiału dowodowego w sprawie nie pozwalała na zakwalifikowanie tego przestępstwa (jak to uczynił sąd I instancji) jako kradzieży z włamaniem z art. 279§1kk. Bowiem J. R. (1) nie była naocznym świadkiem tego czynu, jedynie stwierdziła utratę mienia oraz wybitą szybę, a w tym miejscu należy też podkreślić, że pokrzywdzona nie mieszkała w okradzionym domu (jako datę czynu słusznie przyjęto okres od 15.10 do 31.10.2012r., gdyż z zeznań pokrzywdzonej wynika, iż w tym czasie kradzież mogła być dokonana k.134v.), że pojawiała się tam tylko okresowo, stąd nie można wykluczyć by inny sprawca lub sprawcy wybili szybę, zaś oskarżeni P. G. i D. G. wykorzystali to i weszli do domu, wykorzystując pokonana przez inną osobę/osoby przeszkodę.

Ponadto sami oskarżeni P. G. i D. G. nie kryjąc tego, że dokonali zaboru mienia w postaci monitora i odkurzacza, to konsekwentnie zaprzeczali by to oni pokonali przeszkodę w postaci szyby, przed zaborem w/w przedmiotów. W tym miejscu należy podkreślić, że oskarżeni ci jednocześnie konsekwentnie składając wyjaśnienia przyznawali się do kradzieży z włamaniem na szkodę małżonków L., opisywali sposób dokonania kradzieży z włamaniem i w tym zakresie ich wyjaśnienia zostały przez sąd I instancji uznane za wiarygodne. Wobec powyższego, w ocenie sądu odwoławczego, to przy braku dowodów na udział oskarżonych w pokonaniu przeszkody przed kradzieżą dokonaną na szkodę J. R., a także mając na względzie treść ich konsekwentnych wyjaśnień (przy czym o tym, że dopuścili się oni kradzieży z włamaniem na szkodę tej pokrzywdzonej nie może świadczyć, przywołany przez sąd I instancji, wyrwany z kontekstu, urywek wyjaśnień D. G. z k. 117v., że „postanowili się włamać do opuszczonego domu należącego do R. w S.”, gdy z dalszej części tych samych wyjaśnień tego oskarżonego wynika, że zastali wybitą szybę i przez nią dostali się do domu), to należy uznać, że skoro sąd I instancji przyjął, że mówili prawdę o włamaniu na szkodę małż. L., to należy też przyjąć wiarygodność ich relacji i w pozostałym zakresie tj. w zakresie dot. kradzieży na szkodę J. R.. Należy tu zaznaczyć, że nie przekonuje wywód Sądu Rejonowego z k.538 akt i nie może być uznany za koronny dowód niewiarygodności wyjaśnień oskarżonych, to że oskarżeni inaczej opisywali sposób stopnia trudności wybicia szyby przy włamaniu do domu małż. L., gdy przecież konsekwentnie podawali, że szyba została przy okazji dokonanej przez nich kradzieży z włamaniem wybita. Argument ten zaś (dotyczący przecież drobnej różnicy w relacjach oskarżonych co do przebiegu innego czynu tj. kradzieży z włamaniem do domu małż. L.) z pewnością nie może przemawiać za tym, by uznać ich konsekwentne wyjaśnienia co do sposobu dokonania kradzieży na szkodę J. R. za niewiarygodne. Nie można też za wystarczającą podstawę do przyjęcia, że jednak oskarżeni popełnili oba czyny z art. 279 kk, uznać przyjętego przez sąd I instancji małego prawdopodobieństwa takiej sytuacji, że inny sprawca uprzednio wybił szybę w domu J. R., po czym niczego nie zabrał. Bowiem i z doświadczenia życiowego i zawodowego sądu odwoławczego można przywołać takie sytuacje, gdy sprawcy dopuszczali się „tylko” aktów wandalizmu, niszcząc mienie np. wybijając szyby (czy to w domach czy np. w samochodach) kamieniami, bez następczego zaboru mienia. Z w/w powodów nie mogło się więc ostać stanowisko Sądu Rejonowego co do prawidłowości przypisania obu oskarżonym kradzieży z włamaniem do domu J. R.. To zaś spowodowało konieczność wyeliminowania z treści przestępstw przypisanych P. G. i D. G. w pkt. I i II wyroku ustaleń, iż P. G. (1) i D. G. (1) przestępstw przypisanych dopuścili się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1kk, a nadto odnośnie przestępstwa popełnionego w okresie od 15.10.2012r. do 31.10.2012r. na szkodę J. R. (1), przyjęcie ustalenia, że P. G. (1) i D. G. (1) przed kradzieżą mienia nie wybili uprzednio szyby i nie otworzyli okna w budynku mieszkalnym, lecz dostali się do wnętrza domu pokrzywdzonej bez dokonania uprzedniego włamania, a więc że dokonali przestępstwa kwalifikowanego z art. 278§1kk (w zw. z art. 64§1kk odnośnie P. G.). Wyeliminowanie z opisu przestępstw im przypisanych w pkt. I i II wyroku okoliczności popełnienia ich w w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1kk doprowadziło do potraktowania odrębnie przestępstwa z art. 279§1kk i z art. 278§1kk i wymierzenia oskarżonym za każde z nich oddzielnych, jednostkowych kar. W tym miejscu należy wskazać, że stopień społecznej szkodliwości obu tych przestępstw nadal pozostawał wysoki, zaś wysokość szkody dot. kradzieży z włamaniem do domu małż. L. (mimo tego, że pokrzywdzeni wybaczyli sprawcom) nie pozwala na przyjęcie, że włamanie to można było zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi.

P. G. (1) przypisano popełnienie przestępstw p-ko mieniu w warunkach powrotu do przestępstwa, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą tj. D. G.. To zaś wymagało orzeczenia za te przestępstwa, wobec niepoprawnego sprawcy P. G., kar powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia z sankcji art. 279§1kk i art. 278§1kk i dlatego za przestępstwo kwalifikowane z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk, należało wymierzyć mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a za przestępstwo z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto wymierzenie kar jednostkowych, wobec spełnienia przesłanek z art. 85kk i art. 86§1kk spowodowało połączenie jednostkowych kar pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu podobieństwa tych przestępstw, przy zastosowaniu zasady asperacji i orzeczenie kary łącznej 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Kara łączna w takiej postaci powinna przede wszystkim spełnić cel prewencji ogólnej (uświadomić pozostałym członkom społeczeństwa nieopłacalność popełniania przestępstw p-ko mieniu) .

Odnośnie D. G., to okolicznością obciążającą było popełnienie przestępstw p-ko mieniu wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Należało jednak zróżnicować wymiar kar za przestępstwa z art. 279§1kk i z art. 278§1kk przypisane

temu oskarżonemu, który nie odpowiadał w warunkach powrotu do przestępstwa, w stosunku do kar wymierzonych P. G.. Dlatego D. G. za przestępstwo z art. 279§1kk skazano na karę 1 roku pozbawienia wolności, a za przestępstwo z art. 278§1kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Również i temu oskarżonemu połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone za ww przestępstwa i orzeczono, stosując zasadę asperacji i mając na względzie popełnienie przestępstw podobnych i prewencyjny cel kary, orzeczono karę łączną 1 roku i 1miesiąca pozbawienia wolności. Należy zaznaczyć, że wobec orzeczenia kary łącznej dokonano też korekty rozstrzygnięcia dotyczącego tego oskarżonego z pkt. III wyroku w ten sposób, iż wskazano, że warunkowe zawieszenie dotyczy wykonania wobec oskarżonego D. G. (1) kary łącznej 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Ponadto w świetle opinii biegłego H. B., a także po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, to korekcie (przy zast. art. 435 kpk) podlegał też wyrok w zakresie rozstrzygnięć odnoszących się do pozostałych oskarżonych, a dot. pomocy udzielonej D. G. (1) przez A. W. (1) (pkt. IV wyroku) i M. D. (1) (pkt. VII wyroku) w zbyciu biżuterii pochodzącej z włamania na szkodę małż. L.. Sąd Rejonowy przypisał bowiem tym oskarżonym popełnienie przestępstw z art. 291§1kk, gdzie przyjęto, że wartość biżuterii wyniosła 910zł. Mając jednak na względzie okoliczności tego czynu opisane w relacjach D. G., A. W. i M. D., a także wskazane w treści zeznań policjanta S. W. i pokwitowaniu z k.67, z których wynikało, że w dniu 12.11.2012r. w KP O. wydano D. G. m.in. biżuterię sztuczną w postaci 2 kolczyków koloru żółtego, bransoletki koloru srebrnego i naszyjnika koloru srebrnego (stanowiących faktycznie mienie małż. L.), gdzie wydający te przedmioty policjant wyraźnie zaznaczył, że biżuteria ta nie miała żadnych prób czy znaków probierczych, że wydana w dniu 12.11.2012r. biżuteria została zawieszona do złotnika celem jej zbycia, lecz złotnik odmówił A. W. jej zakupu twierdząc, że to sztuczna, metalowa, biżuteria, to należało przyjąć, że mienie opisane w zarzutach z pkt. IV i VII wyroku stanowiła tylko ta sztuczna biżuteria pochodząca z włamania na szkodę małż. L., która została wydana w dniu 12.11.2012r., a opisana w pkt. 9 pokwitowania z k.67 akt. Biegły H. B. dokonał wyceny tych właśnie składników sztucznej biżuterii, którą to oskarżony D. G. odebrał z policji i którą A. W., podwieszony przez M. D., usiłował sprzedać u złotnika, i przyjął jej wartość na łączną kwotę 21 zł. Okoliczności te spowodowały więc konieczność zmiany wyroku odnośnie określenia mienia co do którego A. W. (3) i M. D. (1) pomagali D. G. w jego zbyciu i co za tym idzie dokonanie zmiany w pkt. IV w ten sposób, że należało przyjąć, iż A. W. (1) pomagał w zbyciu sztucznej biżuterii o wartości 21zł i czyn ten zakwalifikować jako wykroczenie z art. 122§1kw. Mając na uwadze wartość mienia i sytuację majątkową A. W. to za przypisane mu wykroczenie należało wymierzyć mu karę 100 zł grzywny. Korekcie z ww powodów podlegały też inne rozstrzygnięcia dotyczące M. D. (1), gdyż należało dokonać zmiany pkt. VII wyroku, poprzez przyjęcie, iż M. D. (1) dopuścił się wykroczenia z art. 122§1kw i że w ramach czynu przypisanego mu w pkt. VII wyroku pomagał w zbyciu sztucznej biżuterii pochodzącej z kradzieży z włamaniem o wartości 21zł . Mając zaś na uwadze, że tym samym, w jednym wyroku przypisano temu oskarżonemu popełnienie dwóch wykroczeń, to z uwagi na treść przepisu z art. 9§2kw należało dokonać korekty w zakresie kary za wykroczenia z pkt. VI i VII wyroku i, przy zastosowaniu art. 9§2kw, na podstawie art. 122§1kw w związku z art. 24§1 i 3kw, mając na względzie wartość mienia wskazanego w przypisanych wykroczeniach, a także sytuację majątkową M. D., wymierzyć mu łącznie karę 450 zł grzywny.

Konsekwencją przypisania A. W. i M. D. popełnia tylko wykroczeń było uchylenie rozstrzygnięć zawartych w pkt. V i VIII zaskarżonego wyroku dot. warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności.

Poza powyższymi zmianami, to nie było podstaw do korekty zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie. Nie podlegały bowiem uwzględnieniu zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych podniesione w apelacji obrońcy M. D. (1). Skarżący ten wskazał bowiem, że należało właściwie uwzględnić okoliczność, że M. D. został poproszony przez kolegę ze szkoły- D. G. aby podwiózł go pod komendę policji i tam odebrał określone przedmioty. Okoliczność ta w ocenie autora apelacji miałyby przekonać co do tego, że M. D. nie miał świadomości, że mienie może pochodzić z przestępstwa. Nie można jednak zapominać, że w pojeździe tym znalazł się i A.W. (a także P. G.), który miał sprzedać odebraną dosłownie przed chwilą przez D. G. biżuterię. Jak podkreślił skarżący to M. D. i D. G. znali się ze szkoły, byli wówczas uczniami, a więc osobami które z racji wieku nie dysponują zazwyczaj majątkiem w postaci biżuterii, co powinno już spowodować u M. D. wątpliwości co do tego czy D. G. jest faktycznie właścicielem mienia. Sytuacja taka z pewnością musiała zaś wzbudzić wątpliwości: co do tego jak 20-letni D. G. wszedł w posiadanie mienia (biżuterii),

dlatego to nie D. G. (skoro miałby być faktycznym właścicielem rzeczy odebranych z policji) tylko inna osoba tj. A.W. miała dokonać sprzedaży tej biżuterii u złotnika, co do tego dlaczego D. G. zaraz po odbiorze biżuterii zdecydował się na jej zbycie, a nadto dlaczego P. G. (który to nie był osobą która odbierała mienie z policji wspólnie z D. G., czyli nie miał żadnego tytułu do tego mienia) wysiadając po drodze z samochodu zabrał składnik tego mienia odebranego przez D. G. z komisariatu policji. Nie można też zapominać, że M. D. nabył też od D. G. aparat fotograficzny, a ponadto D. G. oferował mu sprzedaż odkurzacza bez rury, a więc była to kolejna sytuacja kiedy M. D. zetknął się z tym, że jego 20-letni kolega ze szkoły zbywa mienie. Skarżący zaznaczył wyraźnie w apelacji, że M. D. i D. G. byli tylko kolegami ze szkoły, że poza nią nie spotykali się, nie utrzymywali bliższej znajomości. Jednak w świetle takiej okoliczności, to należy uznać za trafne ustalenia dokonane przez sąd I instancji przy przypisaniu czynu z pkt. VI wyroku, że skoro oskarżonych nie łączyły bliższe stosunki, to w M. D. powinno wzbudzić czujność to, że niezbyt bliski mu kolega (a właściwie znajomy ze szkoły) zjawia się u niego w domu, po to by zaoferować mu kupno odkurzacza bez rury (tj. przedmiotu który nie stanowi mienia zwyczajowo posiadanego przez młodych ludzi jak np. telefon komórkowy, zegarek) i aparatu fotograficznego. Nie można pominąć, że dopiero w dalszych wyjaśnieniach oskarżeni ci odnosili się do stanu świadomości M. D. co do tego czyją własnością jest przedmiotowy aparat fotograficzny, co słusznie zostało potraktowane- przez Sąd Rejonowy- tylko jako wsparcie linii obrony przyjętej przez M. D..

Suma tych wszystkich okoliczności wskazuje, że za prawidłowe należy uznać ustalenia faktyczne sądu I instancji co do świadomości M. D., iż uczestniczył w obrocie przedmiotami pochodzącymi z przestępstwa (tak w zakresie mienia z pkt. VI , jak i VII wyroku), gdyż doświadczenie życiowe przeczy temu by to D. G. był faktycznym właścicielem tych wszystkich rzeczy. Dla przyjęcia odmiennej wersji niewystarczające jest zaś samo werbalne nieprzyznanie się M. D.. Stąd generalnie zarzuty z apelacji obrońcy M. D. nie podlegały uwzględnieniu, gdyż strona skarżącą nie wykazała ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, a także konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich miałby dopuścić się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Obrońca oskarżonego generalnie kwestionując prawidłowość ustaleń dokonanych przez sąd I instancji, to sam w apelacji przedstawił tylko okoliczności dla oskarżonego korzystne, bądź też tylko pewne sugestie, które w jego ocenie przemawiają za tym, że nie można było oskarżonemu przypisać sprawstwa w zakresie czynów przypisanych mu w pkt. VI i VII zaskarżonego wyroku. Jednak wyraźnie trzeba stwierdzić, że nie przedstawił takiej argumentacji, która skutecznie podważyłaby ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy.

Należy też zaznaczyć, że wbrew sugestiom zawartym w apelacji, to przedmiotem rozważań sądu I instancji, co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, były nie tylko dowody obciążające oskarżonego M. D., ale również wszelkie dowody im przeciwnie, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Z tych też powodów wyprowadzone zatem stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk, gdyż nie zostało ono w żaden rzeczowy i przekonujący sposób podważone przez obrońcę oskarżonego M. D. w jego argumentacji zaprezentowanej w apelacji, przeto w całej rozciągłości, po dokonaniu korekty co do określenia mienia i kwalifikacji czynu przypisanego w pkt. VII wyroku, a także finalnie kary wymierzonej łącznie za wykroczenia z art. 122§1kw, zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Natomiast zmiana opisu czynu przypisanego M. D. w pkt. VII wyroku i zakwalifikowanie go z art. 122§1kw spowodowała, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do braku ustalenia, że czyn z pkt. VII stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 291§2kk, stał się nieaktualny.

Mając więc na uwadze powyższe rozważania to sąd odwoławczy na podstawie art. 437 kpk (w zw. z art. 435 kpk) zmienił zaskarżony wyrok:

a) w pkt. I w ten sposób, iż wyeliminował ustalenie że P. G. (1) przestępstw przypisanych mu dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1kk i uznał oskarżonego za winnego popełnienia:

- odnośnie przestępstwa z 29.10.2012r. popełnionego na szkodę B. i H. L. (1), przy przyjęciu, że sprawcy spowodowali straty o łącznej wartości 4.173zł na szkodę ww pokrzywdzonych, przestępstwa kwalifikowanego z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk i za to na podst. art. 279§1kk skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- odnośnie przestępstwa popełnionego w okresie od 15.10.2012r. do 31.10.2012r. na szkodę J. R. (1), przy ustaleniu, że oskarżony i D. G. (1) przed kradzieżą mienia nie wybili uprzednio szyby i nie otworzyli okna w budynku mieszkalnym, lecz dostali się do wnętrza domu bez dokonania uprzedniego włamania, przestępstwa kwalifikowanego z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk i za to na podst. art. 278§1kk skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85kk i art. 86§1kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone za ww przestępstwa i orzekł karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

b) w pkt. II w ten sposób, iż wyeliminował ustalenie iż D. G. (1) przestępstw przypisanych mu dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1kk i uznał oskarżonego za winnego popełnienia:

- odnośnie przestępstwa z 29.10.2012r. popełnionego na szkodę B. i H. L. (1), przy przyjęciu, że sprawcy spowodowali straty o łącznej wartości 4.173zł na szkodę ww pokrzywdzonych, przestępstwa kwalifikowanego z art. 279§1kk i za to na podst. art. 279§1kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- odnośnie przestępstwa popełnionego w okresie od 15.10.2012r. do 31.10.2012r. na szkodę J. R. (1), przy ustaleniu, że oskarżony i P. G. (1) przed kradzieżą mienia nie wybili uprzednio szyby i nie otworzyli okna w budynku mieszkalnym, lecz dostali się do wnętrza domu bez dokonania uprzedniego włamania, przestępstwa kwalifikowanego z art. 278§1kk i za to na podst. art. 278§1kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85kk i art. 86§1kk połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone za ww przestępstwa i orzekł karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności,

c) w pkt. III w ten sposób, iż warunkowe zawieszenie dotyczy wykonania wobec oskarżonego D. G. (1) kary łącznej 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności,

d) w pkt. IV w ten sposób, że przyjął, iż A. W. (1) pomagał w zbyciu sztucznej biżuterii o wartości 21zł i czyn ten kwalifikując jako wykroczenie z art. 122§1kw i za to na podst. art. 122§1kw i art. 24§1 i 3kw wymierzył mu karę 100 zł grzywny,

e) w pkt. VI i VII w ten sposób, że przyjął, iż M. D. (1) dopuścił się czynu przypisanego mu w pkt. VI wyroku tj. wykroczenia z art. 122§1kw i że w ramach czynu przypisanego mu w pkt. VII wyroku pomagał w zbyciu sztucznej biżuterii pochodzącej z kradzieży z włamaniem o wartości 21zł czym dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 122§1kw i za to, przy zast. art. 9§2kw, na podst. art. 122§1kw w zw. z art. 24§1 i 3kw wymierzył mu łącznie karę 450 zł grzywny,

uchylił zawarte w pkt. V i VIII zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia dot. warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności,

a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok, jako trafny, utrzymał w mocy.

Ponadto z uwagi na udział pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych w rozprawie apelacyjnej (na 2 terminach), to zasądził na rzecz oskarżycieli posiłkowych B. i H. L. (1) od oskarżonego P. G. (1) 400zł i M. D. (1) 104zł (łącznie kwotę 504zł) tytułem udziału pełnomocnika tych oskarżycieli w postępowaniu przed sądem II instancji.

Mając na uwadze aktualną sytuację majątkową oskarżonych to zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.